احکام و تعالیم فردی - مواسات

حضرت بهاءالله

مواسات

حضرت بهاءالله:

۱ – " معنی مواسات که در کتاب الهی نازل شده اینست که هر یک از مؤمنین سایرین را مثل خود مشاهده نمایند یعنی خود را اعلی نشمرند و اغنیاء فقراء را از مال خود محروم ننمایند و آنچه از برای خود از امورات خیریّه اختیار مینمایند از برای سایرمؤمنین هم همانرا اختیار کنند. اینست معنی مواسات و حدّ مواسات تا این مقام بوده و تجاوز از آن از شؤونات هوائیّه و مشتهیات نفسیّه عند الله مذکور "، (ص ۱٤٥ دریای دانش، ص ۱٤٥ و مائده آسمانی، ص ۳٥٦ ج ٤)

۲ - " مواسات در کتب الهی از قبل و بعد محبوب بوده و هست و این مواسات در مال است نه در دونش نه در فوقش وَيُؤْثِرُوْنَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوْقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُوْلَئِكَ هُمُ الْفَائِزُوْنَ () این مقام فوق مساوات است ..."، (ادعیه حضرت محبوب - ص ۳۹۹)

() سورة الحشر - الآية ۹

حضرت عبدالبهاء:

۱ - " از جمله تعالیم بهاءالله مواسات بین بشر است و این مواسات اعظم از مساوات است و آن اینستکه انسان خود را بر دیگری ترجیح ندهد بلکه جان و مال فدای دیگران کند امّا نه بعُنف و جَبر که این قانون گردد و شخصی مجبور بر آن شود .بلکه باید بصرافت طبع و طیب خاطر مال و جان فدای دیگران کند و بر فقراء انفاق نماید یعنی بآرزوی خویش ، چنانکه در ایران در میان بهائیان مجری است "، (از لوح مبارک در جواب جمعیّت لاهای)

۲ - " از تعالیم بهاءالله مواسات است و این اعظم از مساوات است ، مساوات امریست مجبوری ولکن مواسات امریست اختیاری کمال انسان بعمل خیر اختیاری است ...اغنیاء مواسات بفقراء کنند و انفاق بر فقراء نمایند ولی بمیل و اختیار خویش نه آنکه فقراء اغنیاء را اجبار نمایند "، (امر و خلق، ص ۲٥۸ ج ۳)

۳ - " ممکن نیست که نفوس از منافع ذاتیّه خود چشم پوشند و خیرِ خود را فدای خیر عموم نمایند الّا به تدیُّن حقیقی چه که در طینت انسانیّه محبّت ذاتیّه خود مخمّر و ممکن نیست بدون امیدواری اجرِ جزیل و ثواب جمیل از فوائد موقّته جسمانیّه خود بگذرد ولکن شخص موقن بالله و مؤمن بآیات او چون موعود و متیقّن مثوبات کلّیّه اخرویّه است و جمیع نِعَم دنیویّه در مقابل عزّت و سعادت درجات اخرویّه کَاَنْ لَمْ یَکُنْ انگاشته گردد لهذا راحت و منافع خود را ابتغائاً لِوَجْهِ اللهِ ترک نموده در نفع عموم دل و جان را رایگان مبذول دارد "، (رساله مبارکه مدنیّه، ص ۱۱٤)